

IOV CAP. 1-22

CAP. 1

Propășirea lui Iov

Era în țara **Uț** un om care se numea **Iov**.

Și omul acesta era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău.

I s-au născut șapte fii și trei fete.

Avea șapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi, cinci sute de măgărițe și un foarte mare număr de **slujitori**. Și omul acesta era cel mai cu vază dintre toți locuitorii Răsăritului.

Fiii săi se duceau unii la alții și dădeau, rând pe rând, câte un ospăț.

Și poșteau și pe cele trei surori ale lor să mănânce și să bea împreună cu ei.

Și, după ce treceau zilele de ospăț, **Iov** chema și sfințea pe **fiii** săi: se scula dis-de-dimineață și aducea pentru fiecare din ei câte o **ardere-de-tot**.

Căci zicea Iov: „Poate că **fiii** mei au păcătuit și au supărat pe Dumnezeu în inima lor.”

Așa avea **Iov** obicei să facă.

Satana cere să se atingă de Iov

Fiii lui **Dumnezeu** au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea Domnului.

Și a venit și **Satana** în mijlocul lor.

Domnul a zis **Satanei**: „De unde vii?”

Și **Satana** a răspuns **Domnului**: „De la cutreierarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el.”

Domnul a zis **Satanei**: „Ai văzut pe **robul** Meu **Iov**?”

Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un **om** fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău.”

Și **Satana** a răspuns **Domnului**: „Oare degeaba se teme **Iov** de **Dumnezeu**?”

Nu l-ai ocrotit Tu pe el, **casa** lui și tot ce este al lui?

Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și **turmele** lui acoperă țara.

Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de tot ce are, și sunt încredințat că **Te** va blestema în față.”

Domnul a zis **Satanei**: „Iată, îți dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna.”

Și **Satana** a plecat dinaintea Domnului.

Răbdarea lui Iov

Într-o zi, pe când **fiii și fiicele** lui **Iov** mâncau și beau vin în casa **fratelui** lor întâi născut, a venit

la lov un **sol**, care a zis: „**Boii** arau și **măgărițele** pășteau lângă ei.

Și s-au aruncat niște **sabeeni** asupra lor, i-au luat și au trecut pe **slujitori** prin ascuțișul sabiei.

Numai eu am scăpat, ca să-ți dau de știre.”

Pe când vorbea el încă, a venit un **altul** și a zis:

„**Focul** lui **Dumnezeu** a căzut din cer și a aprins **oile** și pe **slujitorii** tăi și i-a ars de tot.

Numai eu am scăpat, ca să-ți dau de știre.”

Pe când vorbea el încă, a venit un **altul** și a zis:

„Niște **haldeeni**, înșirați în trei cete, s-au aruncat asupra **cămilelor**, le-au luat și au trecut pe slujitori prin ascuțișul sabiei. Numai eu am scăpat, ca să-ți dau de știre.”

Pe când vorbea el încă, a venit un **altul** și a zis:

„**Fiii** tăi și **fiicele** tale mâncau și beau vin în casa **fratelui** lor întâi născut.

Și deodată, a venit un **vânt mare** de dincolo de pustie și a izbit în cele patru colțuri ale **casei**; **casa** s-a prăbușit peste **tineri** și au murit. Și am scăpat numai eu, ca să-ți dau de știre.”

Atunci, **lov** s-a sculat, și-a sfâșiat **mantaua** și și-a tuns **capul**.

Apoi, aruncându-se la pământ, s-a închinat și a zis:

„**Gol** am ieșit din pântecul mamei mele și **gol** mă voi întoarce în sânul pământului.

Domnul a dat și **Domnul a luat**. Binecuvântat fie **Numele Domnului!**”

În toate acestea, **lov** n-a păcătuit deloc și n-a vorbit **nimic necuviincios** împotriva lui **Dumnezeu**.

CAP. 2

Satana învinuiește pe lov

Fiii lui **Dumnezeu** au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea **Domnului**.

Și a venit și **Satana** în mijlocul lor și s-a înfățișat înaintea Domnului.

Domnul a zis Satanei: „De unde vii?”

Și Satana a răspuns Domnului:

„De la cutreierarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el.”

Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe robul Meu lov? Nu este nimeni ca el pe pământ.

Este un **om** fără prihană și curat la suflet. El se teme de **Dumnezeu** și se abate de la **rău**.

El se ține tare în **neprihănirea** lui, și tu Mă îndemni să-l pierd fără pricină.”

Și Satana a răspuns Domnului:

„Piele pentru piele! **Om**ul dă tot ce are pentru **viața** lui.

Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de **oasele** și de **carnea** lui, și sunt încredințat că Te va blestema în față.”

Domnul a zis Satanei: „Iată, ți-l dau pe mână: numai cruță-i **viața**.”

Și Satana a plecat dinaintea Domnului.

Apoi a lovit pe **lov** cu o **bubă rea**, din talpa piciorului până în creștetul capului.

Și **lov** a luat **un ciob** să se scarpine și a șezut pe cenușă.

Nevastă-sa i-a zis: „Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta! Blestemă pe Dumnezeu și mori!”

Dar **lov** i-a răspuns: „Vorbești ca o **femeie nebună**.”

Ce, primim de la **Dumnezeu binele** și să nu primim și răul?”

În toate acestea, **lov** n-a păcătuit deloc cu buzele lui.

Cei trei prieteni vin la lov

Trei prieteni ai lui lov, - **Elifaz din Teman**, - **Bildad din Șuah** și - **Tofar din Naama**, au aflat de toate **nenorocirile** care-l loviseră.

S-au sfătuit și au plecat de **acasă** să se ducă să-i plângă de milă și să-l mângâie.

Ridicându-și ochii de departe, nu l-au mai cunoscut. Și au ridicat glasul și au plâns.

Și-au sfâșiat mantalele și au aruncat cu **țărână** în văzduh deasupra capetelor lor.

Și au șezut pe pământ, lângă el, șapte zile și șapte nopți, fără să-i spună o **voră**, căci vedeau cât de mare îi este durerea.

CAP. 3

Plângerea lui lov

După aceea, **lov** a deschis gura și a blestemat ziua în care s-a născut.

A luat cuvântul și a zis:

„Blestemate să fie **ziua** în care m-am născut și noaptea care a zis:

‘S-a zămislit un copil de parte bărbătească!’

Prefacă-se în întuneric ziua aceea, să nu Se îngrijească Dumnezeu de ea din cer și să nu mai strălucească **lumina** peste ea!

S-o cuprindă întunericul și umbra morții, **nori groși** să vină peste ea și **neguri** de peste zi s-o însăimânte!

Noaptea aceea! S-o acopere întunericul, să piară din an, să nu mai fie numărată între **luni!**

Da, stearpă să fie **noaptea** aceea, ducă-se veselia din ea!

Blestemată să fie de cei ce blestemă zilele, de cei ce știu să întărâte leviatanul; să se întunece **stelele** din amurgul ei, în zadar să aștepte lumina și să nu mai vadă genele zorilor zilei!

Căci n-a închis pântecul care m-a zămislit, nici n-a ascuns **suferința** dinaintea ochilor mei.

De ce n-am murit în pântecul mamei mele?

De ce nu mi-am dat sufletul la ieșirea din pântecul ei?

De ce am găsit genunchi care să mă primească?

Și țâțe care să-mi dea lapte?

Acum aș fi culcat, aș fi liniștit, aș dormi și m-aș odihni cu împărații și cei mari de pe pământ, care și-au zidit falnice morminte, cu domnitorii care aveau aur și și-au umplut casele cu argint.

Sau n-aș mai fi în viață, aș fi ca o stârpitură îngropată, ca niște copii care n-au văzut lumina!

Acolo nu te mai necăjesc cei răi, acolo se odihnesc cei sleiți de puteri.

Acolo cei puși în lanțuri sunt lăsați toți în pace, nu mai aud glasul asupritorului; cel mai mic și cel mare sunt tot una acolo, și robul scapă de stăpânul său.

Pentru ce dă Dumnezeu lumină celui ce suferă și viață celor amărâți la suflet, care așteaptă moartea, și nu vine, măcar că o doresc mai mult decât o comoară, care n-ar mai putea de bucurie și de veselie dacă ar găsi mormântul?

Pentru ce, zic, dă El lumină omului care nu știe încotro să meargă, pe care îl îngrădește Dumnezeu din toate părțile?

Suspinele îmi sunt hrana de toate zilele și jalea mi se varsă ca apa.

De ce mă tem, aceea mi se întâmplă; de ce mi-e frică, de aceea am parte!

N-am nici liniște, nici pace, nici odihnă, și necazul dă peste mine.”

CAP. 4

Cuvântarea lui Elifaz către Iov

Elifaz din Teman a luat cuvântul și a zis:

„Dacă vom îndrăzni să-ți vorbim, te vei supăra? Dar cine ar putea să tacă?

De multe ori tu ai învățat pe alții și ai întărit mâinile slăbite.

Cuvintele tale au ridicat pe cei ce se clătinau și ai întărit genunchii care se îndoiau.

Și acum, când este vorba de tine, ești slab! Acum, când ești atins tu, te tulburi!

Nu este frica ta de Dumnezeu sprijinul tău?

Nădejdea ta nu-i neprihănirea ta?

Adu-ți aminte, te rog! Care nevinovat a pierit? Care oameni neprihăniți au fost nimiciți?

După câte am văzut eu, numai cei ce ară fărădelegea și seamănă nelegiuirea îi seceră roadele!

Aceia pier prin sufierea lui Dumnezeu, nimiciți de vântul mâniei Lui.

Mugetul leilor încetează, dinții puilor de lei sunt zdrobiți!

Leul bătrân pierde din lipsă de pradă și puii leoaicei se risipesc.

Toți oamenii sunt vinovați

Un cuvânt s-a furișat până la mine, și urechea mea i-a prins sunetele ușoare.

În clipa când vedeniile de noapte frământă **gândul**, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, m-a apucat groaza și spaima, și toate oasele mi-au tremurat.

Un **duh** a trecut pe lângă mine... Tot părul mi s-a zbârlit ca ariciul...

Un chip cu o înfățișare necunoscută era înaintea ochilor mei.

Și am auzit un glas care șoptea încetșor:

‘Fi-va omul fără vină înaintea lui **Dumnezeu**? Fi-va el curat înaintea **Celui** ce l-a făcut?’

Dacă n-are încredere **Dumnezeu** nici în slujitorii Săi, dacă găsește El greșeli chiar la îngerii Săi, cu cât mai mult la cei ce locuiesc în case de lut, care își trag obârșia din țărână și pot fi zdrobiți ca un vierme! De dimineață până seara sunt zdrobiți, pier pentru totdeauna și nimeni nu ține seama de ei. Li se taie firul vieții, mor și tot n-au căpătat înțelepciunea!

CAP. 5

Nelegiuitul pier

Strigă acum! Cine îți va răspunde? Căruia dintre **sfînți** îi vei vorbi?

Nebunul pier

Am văzut pe un **nebul** prinzând rădăcină; apoi, deodată, i-am blestemat locuința.

Fiii lui n-au noroc, sunt călcați în picioare la poartă, și nimeni nu-i scapă!

Secerișul lui este mâncat de cei flămânzi, care vin să-l ia chiar și din spini, și **averile** lui sunt înghițite de oameni însetați.

Nenorocirea nu răsare din țărână, și **suferința** nu încolțește din pământ.

Omul se naște ca să sufere, după cum **scânteia** se naște ca să zboare.

Ajutorul este la Dumnezeu

Eu aș alerga la **Dumnezeu**, lui Dumnezeu l-aș spune necazul meu.

El face **lucruri mari** și nepătrunse, **minuni** fără număr.

El varsă **ploaia** pe pământ și trimite **apă** pe câmpii.

El înalță pe cei **smeriți** și izbăvește pe cei **necăjiți**.

El nimicește **planurile** oamenilor vicleni, și mâinile lor nu pot să le împlinească.

El prinde pe cei **înțelepți** în viclenia lor, și **planurile** oamenilor înșelători sunt răsturnate:

dau peste **întuneric** în mijlocul zilei, bâjbăie ziua-n amiaza mare ca noaptea.

Astfel, **Dumnezeu** ocrotește pe cel **slab** împotriva amenințărilor lor și-l scapă din mâna celor puternici, așa încât **nădejdea** sprijină pe cel nenorocit, iar **fărădelegea** își închide gura.

La adăpostul lui Dumnezeu

Ferice de **omul** pe care-l ceartă **Dumnezeu**! Nu nesocoti mustrea **Celui Atotputernic**.

El face **rana** și tot El o leagă; El rănește, și mâna Lui tămăduiește.

De șase ori te va izbăvi din **necaz** și de șapte ori nu te va atinge **răul**.

El te va scăpa de **moarte** în vreme de foamete și de **loviturile sabiei** în vreme de război.

Vei fi la adăpost de **biciul limbii**, vei fi fără teamă când va veni pustiirea.

Vei râde de **pustiire**, ca și de **foamete**, și nu vei avea să te temi de **fiarele pământului**.

Căci vei face **legământ** până și cu pietrele câmpului, și **fiarele pământului** vor fi în pace cu tine.

Vei avea fericire în **cortul** tău, îți vei găsi **turmele întregi**, îți vei vedea **sămânța** crescându-ți și **odraslele** înmulțindu-se ca iarba de pe câmp.

Vei intra în **mormânt** la bătrânețe, ca **snopul** strâns la vremea lui.

lată ce am cercetat, și așa este! Ascultă, că sunt spre folosul tău!"

CAP. 6

Răspunsul lui Iov

Iov a luat cuvântul și a zis:

„O, de ar fi cu puțință să mi se cântărească **durerea** și să mi se pună toate **nenorocirile** în cumpănă, ar fi mai grele decât **nisipul** mării, de aceea îmi merg cuvintele până la nebulie!

Căci săgețile **Celui Atotputernic** m-au străpuns, **sufletul** meu le sugere otrava și groaza **Domnului** bagă fiori în mine!

Zbiară **măgarul sălbatic** când are verdeață? Mugește **boul** când are de mâncare?

Poți mânca ce-i fără gust și fără sare? Are vreun gust **albușul** unui ou?

Orice lucru de care aș vrea să nu m-ating, acela-i **hrana** mea, fie cât de grețoasă ea!

O, de mi s-ar asculta **dorința** și de mi-ar împlini Dumnezeu **nădejdea**!

De ar vrea **Dumnezeu** să mă zdrobească, întindă-Și mâna și să mă prăpădească!

Îmi va rămâne măcar această **mângâiere**, această bucurie în durerile cu care mă copleșește: că niciodată n-am călcat **poruncile Celui Sfânt**.

La ce să mai nădăduiesc, când nu mai pot? La ce să mai aștept, când **sfârșitul** se știe?

Tăria mea oare este o tărie de piatră? **Trupul** meu e de aramă?

Nu sunt eu lipsit de ajutor, și n-a fugit **mântuirea** de mine?

Iov se tânguiește

Cel ce suferă are drept la **mila prietenului**, chiar dacă părăsește frica de **Cel Atotputernic**.

Frații mei s-au arătat înșelători ca un pârâu, ca albia pârâielor care trec.

Un **sloi** le tulbură cursul, **zăpada** se îngrămădește pe ele; vine arșița vremii și seacă, vine căldura soarelui și li se usucă albia.

Cete de **călători** se abat din drumul lor, se cufundă în pustie și pier.

Cetele celor din Tema se uită țintă la ele, **călătorii** din Seba sunt plini de nădejde când le văd.

Dar rămân înșelați în nădejdea lor, rămân uimiți când ajung la ele.

Așa sunteți și voi acum pentru mine. Voi îmi vedeți **necazul** și vă îngroziți!

V-am zis eu oare: 'Dați-mi ceva, cheltuiți din **averile** voastre pentru mine,

scăpați-mă din mâna **vrăjmașului**,

răscumpărați-mă din mâna celor **răi**?

Învățați-mă, și voi tăcea; faceți-mă să înțeleg în ce am păcătuit.

O, cât de înduplecătoare sunt **cuvintele** adevărului!

Dar ce dovedesc **muștrările** voastre?

Vreți să mă muștrați pentru tot ce am zis și să nu vedeți decât vânt în **cuvintele** unui deznădăjduit?

Voi năpăstuiți pe **orfan**, prigoniți pe **prietenul** vostru.

Uitați-vă la mine, vă rog! Doar nu voi minți în față!

Întoarceți-vă, nu fiți nedrepti; întoarceți-vă și mărturișiți că sunt **nevinovat**!

Este vreo **nelegiuire** pe limba mea și nu deosebește gura mea ce este **rău**?

CAP. 7

Iov deznădăjduit

Soarta omului pe pământ este ca a unui ostaș și **zilele** lui sunt ca ale unui muncitor cu ziua. Cum suspină **robul** după umbră, cum își așteaptă **muncitorul** plata, așa am eu parte de **luni** de durere, și partea mea sunt **nopti** de suferință.

Mă culc și zic: 'Când mă voi scula? Când se va sfârși **noaptea**?'

Și mă satur de frământări până în revărsatul zorilor.

Trupul mi se acoperă cu viermi și cu o coajă pământoasă, pielea-mi crapă și se desface.

Zilele mele zboară mai iuți decât suveica țesătorului, se duc și nu mai am nicio nădejde!

Adu-Ți aminte, Dumnezeuule, că **viața** mea este doar o sufflare!

Ochii mei nu vor mai vedea fericirea. Ochiul care mă privește nu mă va mai privi; ochiul Tău mă va căuta și nu voi mai fi.

Cum se risipește **norul** și trece, așa nu se va mai ridica cel ce se coboară în Locuința morților! Nu se va mai întoarce în **casa** lui și nu-și va mai cunoaște locul în care locuia.

De aceea nu-mi voi ține gura, ci voi vorbi în neliniștea inimii mele, mă voi tângui în amărăciunea sufletului meu.

Oare o **mare** sunt eu sau **un balaur** de mare, de-ai pus strajă în jurul meu?

Când zic: 'Patul mă va ușura, culcușul îmi va alina durerile', atunci mă însăpăimânți prin **vise**, mă îngrozești prin **vedenii**.

Ah, aş vrea mai bine gâtuirea, mai bine moartea decât aceste **oase**!

Le dispreţuiesc!... Nu voi trăi în veci... Lasă-mă, căci doar o suflare mi-i **viaţa**!

Ce este **omul** ca să-Ți pese atât de mult de el, ca să iei seama la el, să-l cercetezi în toate **diminețile** și să-l încerci în toate **clipele**?

Când vei înceta odată să mă privești? Când îmi vei da răgaz să-mi înghit scuipatul?

Dacă am păcătuit, ce pot să-Ți fac, **Păzitorul** oamenilor?

Pentru ce m-ai pus țintă **săgeților** Tale, de am ajuns o povară chiar pentru mine însumi?

Pentru ce nu-mi ierți **păcatul** și pentru ce nu-mi uiți **fărădelegea**?

Căci voi adormi în **țărână** și, când mă vei căuta, nu voi mai fi!”

CAP. 8

Cuvântarea lui Bildad

Bildad din Șuah a luat cuvântul și a zis:

„Până când vrei să vorbești astfel și până când vor fi cuvintele gurii tale ca un vânt puternic?

Oare va răsturna **Dumnezeu** dreptul? Sau va răsturna **Cel Atotputernic** dreptatea?

Dacă **fiii tăi** au păcătuit împotriva **Lui**, i-a dat pe mâna **păcatului**.

Dar tu, dacă alergi la **Dumnezeu**, dacă rogi pe **Cel Atotputernic**, dacă ești curat și fără prihană, atunci, negreșit, **El** va veghea asupra ta și va da înapoi **fericirea** locuinței tale nevinovate.

Vechea ta **propășire** va fi mică față de cea de mai târziu.

Învățămintele din pățania celor dinainte

Întreabă pe cei din neamurile trecute și ia aminte la pățania **părinților** lor.

Căci noi suntem de ieri și nu știm nimic, **zilele** noastre pe pământ nu sunt decât o umbră.

Ei te vor învăța, îți vor vorbi și vor scoate din inima lor aceste **cuvinte**:

Crește **papura** fără baltă? Crește **trestia** fără umezeală?

Fiind încă verde și fără să se taie, ea se usucă mai repede decât toate ierburile.

Așa se întâmplă tuturor celor ce uită pe **Dumnezeu**, și nădejdea celui **nelegiuit** va pieri.

Încrederea lui este zdrobită, și **sprijinul** lui este o pânză de păianjen.

Se bizuieste pe **casa** lui, dar nu este tare; se prinde de ea, dar nu ține.

Cum dă **soarele**, înverzește, își întinde ramurile peste grădina sa, își împletește **rădăcinile** printre pietre, pătrunde până în ziduri. Dar, dacă-l smulgi din locul în care stă, locul acesta se leapădă de el și zice: ‘Nu știu să te fi cunoscut vreodată!’ Iată, așa sunt **desfătările** pe care i le aduc căile vieții lui; apoi din același pământ răsar alții după el.

Nu, **Dumnezeu** nu leapădă pe **omul** fără prihană și nu ocrotește pe cei răi.

Ba încă, **El** îți umple gura cu strigăte de bucurie, și buzele cu cântări de veselie.

Vrăjmașii tăi vor fi acoperiți de rușine, iar **cortul** celor răi va pieri.”

CAP. 9

Răspunsul lui Iov

Iov a luat cuvântul și a zis:

„Știu bine că este așa. Și cum ar putea **omul** să-și scoată dreptate înaintea lui **Dumnezeu**?

Dacă ar voi să se certe cu **El**, din o mie de lucruri n-ar putea să răspundă la unul singur.

Ale Lui sunt înțelepciunea și atotputernicia: cine l s-ar putea împotrivi fără să fie pedepsit?

El mută deodată munții și-i răstoarnă în mânia Sa.

Zguduie pământul din temelii lui, de i se clatină stâlpii.

Poruncește soarelui, și soarele nu mai răsare; și ține stelele sub pecetea Lui.

Numai El întinde cerurile și umblă pe înălțimile mării.

El a făcut Ursa-Mare, Lucașul de seară și Ralițele și stelele din ținuturile de miazăzi.

El face lucruri mari și nepătrunse, minuni fără număr.

Iată, **El** trece pe lângă mine, și nu-L văd, Se duce, și nu-L zăresc.

Dacă apucă El, cine-L va opri? Cine-l va zice: ‘Ce faci?’

Dumnezeu nu-Și întoarce mânia; sub El se pleacă toți sprijinatorii mândriei.

Și eu cum să-l răspund? Ce cuvinte să aleg?

Chiar dacă aș avea dreptate, nu l-aș răspunde. Nu pot decât să mă rog judcătorului.

Și chiar dacă m-ar asculta când **Îl** chem, tot n-aș putea crede că mi-a ascultat glasul –

El, care mă izbește ca într-o furtună, care îmi înmulțește fără pricină rănila, care nu mă lasă să răsuflex, mă satură de amărăciune.

Să alerg la putere? El este atotputernic.

La dreptate? Cine mă va apăra?

Oricâtă dreptate aș avea, gura mea mă va osândi și oricât de nevinovat aș fi, El mă va arăta ca vinovat. Nevinovat! Sunt, dar nu țin la viață, îmi disprețuiesc viața.

Ce-mi pasă la urma urmei?

Căci îndrăznesc s-o spun: **El** nimicește pe cel nevinovat ca și pe cel vinovat.

Și dacă biciul ar pricinui măcar îndată moartea...! Dar **El** râde de încercările celui nevinovat.

Pământul este dat pe măinile celui nelegiuit;

El acoperă ochii judcătorilor – de nu El, apoi cine altul?

Zilele mele aleargă mai iuți decât un alergător; fug fără să fi văzut fericirea; trec ca și corăbiile cele iuți, ca vulturul care se repede asupra prăzii.

Dacă zic: 'Vreau să-mi uit **suferințele**, să-mi las întristarea și să fiu voios', sunt îngrozit de toate **durerile** mele. Știu că nu mă vei scoate **nevinovat**.

Și dacă voi fi judecat vinovat, pentru ce să mă mai trudesc degeaba?

Chiar dacă m-aș spăla cu **zăpadă**, chiar dacă mi-aș curăți mâinile cu **leșie**, Tu tot m-ai cufunda în mocirlă, de s-ar scârbi până și hainele de mine!

Căci **EI** nu este **un om** ca mine, ca să-l pot răspunde și să mergem împreună la judecată.

Nici nu este vreun **mijlocitor** între noi, care să-și pună **mâna** peste noi amândoi.

Să-Și tragă însă **varga** de deasupra mea și să nu mă mai tulbure spaima Lui.

Atunci voi vorbi și nu mă voi teme de **EI**. Altfel, nu sunt **stăpân pe mine**.

CAP. 10

M-am dezgustat de **viață!**

Voi da drum slobod plângerii mele, voi vorbi în amărăciunea sufletului meu.

Eu zic lui **Dumnezeu**:

'Nu mă osâнди! Arată-mi pentru ce Te cerți cu mine!

Îți place să chinuiești, să disprețuiești **făptura mâinilor Tale**, în timp ce faci să-Ți strălucească bunăvoința peste sfatul celor răi? Oare ai ochi de carne, sau vezi cum vede un om?

Zilele Tale sunt ca zilele omului și anii Tăi ca anii lui, ca să cercetezi fărădelegea mea și să cauți **păcatul** meu, când știi bine că nu sunt vinovat și că nimeni nu mă poate scăpa din **mâna Ta**?

Mâinile Tale m-au făcut și m-au zidit, ele m-au întocmit în întregime... Și **Tu** să mă nimicești!
Adu-Ți aminte că Tu m-ai lucrat ca lutul! Și vrei din nou să mă prefaci în țărână?

Nu m-ai muls ca laptele? Nu m-ai închegat ca brânza?

M-ai îmbrăcat cu **piele** și **carne**, m-ai țesut cu oase și vine; mi-ai dat **bunăvoința Ta** și **viața**, m-ai păstrat cu suflarea prin îngrijirile și paza Ta.

Iată totuși ce ascundeai în inima Ta, iată, știu acum ce aveai de gând:
ca, dacă păcătuiesc, să mă pândești și să nu-mi ierți fărădelegea.

Dacă sunt **vinovat**, vai de mine!

Dacă sunt **nevinovat**, nu îndrăznesc să-mi ridic capul, sătul de rușine și cufundat în ticăloșia mea.

Și dacă îndrăznesc să-l ridic, mă urmărești ca **un leu**, mă lovești cu lucruri de mirat,

Îmi pui înaintea noi **martori** împotriva, Îți crește mânia împotriva mea și mă năpădești cu o droaie de nenorociri.

Pentru ce m-ai scos din pântecele mamei mele?

O, de aș fi murit, și ochiul să nu mă fi văzut!

Aș fi ca și cum n-aș fi fost, și din pântecele mamei mele aș fi trecut în mormânt.

Nu sunt **zilele** mele destul de puține?

Să mă lase dar, să plece de la mine și să răsuflu puțin înainte de a mă duce, ca să nu mă mai întorc, în țara întunericului și a umbrei morții, în țara negurii adânci, unde domnesc umbra morții și neorânduiala și unde **lumina** este ca întunericul!”

CAP. 11

Cuvântarea lui Țofar

Țofar din Naama a luat **cuvântul** și a zis:

„Să rămână această năvală de **cuvinte** fără răspuns și să creadă **limbutul** că are dreptate?

Vor face **vorbele** tale deșarte pe oameni să tacă?

Și-ți vei bate joc de alții, fără să te faci ceva de rușine?

Tu zici: ‘Felul meu de a vedea este **drept** și sunt curat în ochii Tăi.’

Ah, de ar vrea **Dumnezeu** să vorbească, de Și-ar deschide buzele să-ți răspundă și de ți-ar descoperi tainele înțelepciunii Lui, ale înțelepciunii Lui nemărginite, ai vedea atunci că nu-ți răsplătește totuși după fărădelegea ta!

Poți spune tu că poți pătrunde adâncimile lui **Dumnezeu**, că poți ajunge la cunoștința desăvârșită a **Celui Atotputernic**?

Cât cerurile-i de înaltă: ce poți face? Mai adâncă decât **Locuința morților**: ce poți ști?

Întinderea ei este mai lungă decât **pământul** și mai lată decât **marea**.

Dacă apucă, dacă închide și cheamă **El** la judecată, cine-L poate opri?

Căci El cunoaște pe făcătorii de rele, vede ușor pe **vinovați**.

Omul, dimpotrivă, are minte de nebun și s-a născut ca **mânzul** unui măgar sălbatic!

Tu îndreaptă-ți **inima** spre **Dumnezeu**, întinde-ți mâinile spre **El**.

Depărtează-te de fărădelege și nu lăsa **nedreptatea** să locuiască în cortul tău.

Și atunci, îți vei ridica **fruntea** fără teamă, vei fi tare și fără frică; îți vei uita **suferințele** și-ți vei aduce aminte de ele ca de niște **ape** care s-au scurs.

Zilele tale vor străluci mai tare decât soarele la amiază, **întunericul** tău va fi ca lumina dimineții.

Vei fi plin de încredere și **nădejdea** nu-ți va fi zadarnică.

Te vei uita în jurul tău și vei vedea că te poți odihni liniștit.

Te vei culca și nimeni nu te va tulbura, și **mulți** vor umbla după bunăvoința ta.

Dar **ochii** celor răi se vor topi; ei n-au loc de scăpare: **moartea**, iată nădejdea lor!”

CAP. 12

Răspunsul lui Iov

Iov a luat cuvântul și a zis:

„S-ar putea zice, în adevăr, că **neamul omenesc** sunteți voi și că odată cu voi va muri și înțelepciunea! Am și eu **minte** ca voi, nu sunt mai prejos decât voi.

Și cine nu știe lucrurile pe care le spuneți voi?

Eu sunt de batjocura prietenilor mei când cer ajutorul lui **Dumnezeu**: dreptul, nevinovatul, de batjocură! **Dispreț** în nenorocire! – iată zicerea celor fericiți: dă brânci cui alunecă cu piciorul!

Jefuitorilor li se lasă corturile în pace, celor ce mânie pe Dumnezeu le merge bine, măcar că Dumnezeu lor este în pumn.

Întreabă **dobitoacele**, și te vor învăța; **păsările** cerului, și îți vor spune; vorbește **pământului**, și te va învăța; și **peștii** mării îți vor povesti.

Cine nu vede în toate acestea dovada că **mâna Domnului** a făcut asemenea lucruri? **El** ține în mână **sufletul** a tot ce trăiește, suflarea oricărui trup omenesc.

Nu deosebește urechea cuvintele, cum gustă cerul gurii mâncărurile?

La **bătrâni** se găsește înțelepciunea și într-o viață lungă e priceperea.

La **Dumnezeu** este înțelepciunea și puterea; sfatul și priceperea ale Lui sunt.

Ce dărâamnă **El** nu va fi zidit din nou; pe cine-l închide **El**, nimeni nu-l va scăpa.

El oprește apele, și totul se usucă; **El** le dă drumul, și pustiesc pământul.

El are puterea și înțelepciunea; **El** stăpânește pe cel ce se rătăcește sau rătăcește pe alții.

El ia robi pe **sfetnici** și tulbură mintea judecătorilor.

El dezleagă legătura împăraților și le pune o frânghie în jurul coapselor.

El ia robi pe **preoți**; **El** răstoarnă pe cei puternici.

El taie vorba celor meșteri la vorbă; **El** ia mintea celor bătrâni.

El varsă disprețul asupra celor **mari**; **El** dezleagă brâul celor **tari**.

El descoperă ce este ascuns în întuneric; **El** aduce la lumină umbra morții.

El face pe **neamuri** să crească și **El** le nimicește; **El** le întinde până departe și **El** le aduce înapoi în hotarele lor.

El ia mintea căpeteniilor poporului; **El** îi face să rătăcescă în pustiuri fără drum, unde bâjbâie prin întuneric și nu văd deslușit; **El** îi face să se clatine ca niște oameni beți.

CAP. 13

Iată, **ochiul** meu a văzut toate acestea, **urechea** mea a auzit și a luat seama.

Ce știți voi știu și eu, nu sunt mai prejos decât voi.

Dar vreau să vorbesc acum **Celui Atotputernic**, vreau să-mi apăr pricina înaintea lui **Dumnezeu**.

Căci voi sunteți niște făuritori de minciuni, sunteți cu toții niște doctori de nimic.

O, de ați fi tăcut, ce înțelepciune ați fi arătat!

Acum, ascultați, vă rog, apărarea mea și luați aminte la răspunsul buzelor mele!

Vreți să vorbiți lucruri nedrepte din dragoste pentru Dumnezeu și să spuneți minciuni ca să-L apărați?

Vreți să țineți cu El și să faceți pe apărătorii lui Dumnezeu?

Dacă vă va cerceta El, va găsi bine oare? Sau vreți să-L înșelați cum înșelați pe un om?

Nu, nu; ci El vă va osândi dacă în ascuns nu lucrați decât părtinindu-L pe El.

Nu vă înfricoșează măreția Lui? Și nu cade groaza Lui peste voi?

Părerile voastre sunt părer de cenușă, întăriturile voastre sunt întărituri de lut.

Tăceți, lăsați-mă, vreau să vorbesc! Întâmplă-mi-se ce mi s-ar întâmpla.

Îmi voi lua carnea în dinți și îmi voi pune viața în joc.

Da, mă va ucide: n-am nimic de nădăjduit; dar îmi voi apăra purtarea în fața Lui.

Chiar și lucrul acesta poate sluji la scăparea mea, căci un nelegiuit nu îndrăznește să vină înaintea Lui.

Ascultați, ascultați cuvintele mele, luați aminte la cele ce voi spune.

Iată-mă, sunt gata să-mi apăr pricina, căci știu că am dreptate.

Are cineva ceva de spus împotriva mea? Atunci tac și vreau să mor.

Numai două lucruri fă-mi și nu mă voi ascunde de Fața Ta:

Trage-Ți mâna de pe mine și nu mă mai tulbura cu groaza Ta.

Apoi, cheamă-mă, și-Ți voi răspunde sau lasă-mă să vorbesc eu și răspunde-mi Tu!

Câte fărădelegi și păcate am făcut? Arată-mi călcările de lege și păcatele mele.

Pentru ce Ți ascunzi Fața și mă iei drept vrăjmaș?

Vrei să lovești o frunză suflată de vânt? Vrei să urmărești un pai uscat?

Pentru ce să mă lovești cu suferințe amare și să mă pedepsești pentru greșeli din tinerețe?

Pentru ce să-mi pui picioarele în butuci, să-mi pândești toate mișcările, să pui hotar pașilor mei, când trupul meu cade în putrezire, ca o haină mâncată de molii?

CAP. 14

Om născut din femeie are viața scurtă, dar plină de necazuri.

Se naște și e tăiat ca o floare; fuge și pierе ca o umbră.

Și asupra lui ai Tu ochiul deschis! Și pe mine mă tragi la judecată cu Tine!

Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat?

Nu poate să iasă niciunul.

Dacă **zilele** lui sunt hotărâte, dacă i-ai numărat **lunile**, dacă i-ai însemnat **hotarul** pe care nu-l va putea trece, întoarce-Ți măcar privirile de la el și dă-i răgaz, să aibă măcar **bucuria** pe care o are **simbriașul** la sfârșitul zilei.

Un **copac** și tot are nădejde, căci, când este tăiat, odrăsește din nou și iar dă lăstari. Când i-a îmbătrânit rădăcina în pământ, când îi pier **trunchiul** în țărână, înverzește iarăși de mirosul apei și dă ramuri de parcă ar fi sădit din nou.

Dar **omul**, când moare, rămâne întins. Omul, când își dă **sufletul**, unde mai este? Cum pier **apele** din lacuri și cum seacă și se usucă **râurile**, așa se culcă și **omul** și nu se mai scoală; cât vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă și nu se mai scoală din somnul lui.

Ah, de m-ai ascunde în **Locuința morților**, de m-ai acoperi până-Ți va trece mânia și de mi-ai rândui o vreme când Ți vei aduce iarăși aminte de mine!

Dacă **omul**, odată mort, ar putea să mai învieze, aș mai trage nădejde în tot timpul suferințelor mele, până mi se va schimba **starea** în care mă găsesc.

Atunci m-ai chema și Ți-aș răspunde și Ți-ar fi dor de făptura mâinilor Tale.

Dar astăzi îmi numeri pașii, ai ochiul asupra **păcatelor** mele; călcările mele de lege sunt pecetluite într-un mănunchi și născocești **fărădelegi** în sarcina mea.

Cum se prăbușește muntele și pier, cum piere stânca din locul ei, cum este mâncată piatra de ape și cum este luat **pământul de râu**, așa nimicești Tu nădejdea omului.

Îl urmărești întruna și se duce; Îi schimonosești fața și apoi îi dai drumul.

De ajung **fiii** lui la cinste, el nu știe nimic; de sunt înjosiți, habar n-are.

Numai pentru el simte durere în **trupul** lui, numai pentru el simte întristare în **sufletul** lui.”

CAP. 15

A doua cuvântare a lui Elifaz

Elifaz din Teman a luat cuvântul și a zis:

„Se cade să dea **înțeleptul** ca răspuns înțelepciune deșartă?

Sau să-și umfle **pieptul** cu vânt de răsărit?

Să se apere prin **cuvinte** care n-ajută la nimic și prin **cuvântări** care nu slujesc la nimic?

Tu nimicești chiar și frica de Dumnezeu, nimicești orice simțire de evlavie față de Dumnezeu.

Nelegiuirea ta îți cârmuiește gura și împrumuți vorbirea oamenilor vicleni.

Nu eu, ci **gura** ta te osândește, buzele tale mărturisesc împotriva ta.

Tu ești omul care s-a născut întâi?

Te-ai născut tu înaintea dealurilor?

Ai fost tu la sfaturile lui **Dumnezeu** și ai sorbit din ele înțelepciune pentru tine?

Ce știi tu și să nu știm și noi? Ce cunoștință ai tu pe care să n-o avem și noi?

Între noi sunt peri albi, bătrâni, oameni mai înziliți decât tatăl tău.

Puțin lucru sunt mângâierile lui **Dumnezeu** pentru tine și cuvintele care-ți vorbesc atât de blând...?

Încotro te trage inima și ce înseamnă această privire țintă a ochilor tăi?

Ce, împotriva lui **Dumnezeu** îți îndrepti tu mânia și-ți ies din gură cuvinte ca acestea?

Ce este omul, ca să fie curat? Și poate cel născut din femeie să fie fără prihană?

Dacă n-are încredere **Dumnezeu** nici în sfinții Săi, dacă nici cerurile nu sunt curate înaintea Lui, cu cât mai puțin ființa urâcioasă și stricată – omul, care bea nelegiuirea ca apa!

Vreau să te învăț, ascultă-mă!

Voi istorisi ce am văzut, ce au arătat înțelepții, ce au descoperit ei, auzind de la părinții lor, cărora singuri li se dăduse țara și printre care niciun străin nu venise încă.

Omul cel rău își duce în neliniște toate zilele vieții, toți anii de care are parte cel nelegiuit.

Tipete de spaimă răsună la urechile lui: În mijlocul fericirii lui, pustiitorul se va arunca asupra lui.

El nu trage nădejde să scape de întuneric, vede sabia care-l amenință; aleargă înapoi și încolo să caute pâine, știe că-l așteaptă ziua întunericului.

Necazul și neliniștea îl înspăimântă și se aruncă asupra lui ca un împărat gata de luptă.

Căci a ridicat mâna împotriva lui **Dumnezeu**, s-a împotrivit Celui Atotputernic și a avut îndrăzneala să se năpustească asupra Lui cu partea cea mai tare a scuturilor lui.

Avea fața acoperită cu grăsime, coapsele încărcate cu osânză și locuia în cetăți nimicite, în case părăsite, sortite să fie dărâmate.

Nu se va mai îmbogăți, averea nu-i va crește și avuția nu se va mai întinde pe pământ.

Nu va putea ieși din întuneric, flacăra îi va arde mlădițele, și Dumnezeu îl va pierde cu sufierea gurii Lui. Dacă se încrede în rău, se înșală, căci răul îi va fi răsplata.

Ea va veni înainte de capătul zilelor lui, și ramura lui nu va mai înverzi.

Va fi ca o viță despuiată de roadele ei încă verzi, ca un măslin ale cărui flori au căzut.

Căci casa celui nelegiuit va ajunge stearpă și cortul omului stricat îl va mânca focul.

El zămislește răul și naște răul; în sânul lui coace roade care-l înșală.”

CAP. 16

Răspunsul lui Iov

Iov a luat cuvântul și a zis:

„Astfel de lucruri am auzit eu des; voi toți sunteți niște mângâietori supărăcioși.

Când se vor sfârși aceste vorbe în vânt? Și pentru ce atâta supărare în răspunsurile tale?

Ca voi aș vorbi eu de ați fi în locul meu? V-aș copleși cu vorbe, aș da din cap la voi?

V-aș mângâia cu **gura** și aș mișca din buze ca să vă ușurez **durerea**.

Dacă vorbesc, **durerea** nu mi s-alină, iar dacă tac, cu ce se micșorează?

Dar acum, vai! **El** m-a stors de puteri... Mi-ai pustiit toată **casa**!

M-ai apucat ca pe un **vinovat** – dovadă slăbiciunea mea, care se ridică și mă învinuiește în față.

Mă sfâșie și mă urmărește în **mânia Lui**, scrâșnește din dinți împotriva mea, mă lovește și mă străpunge cu **privirea Lui**.

Ei deschid **gura** să mă mănânce, mă ocărăsc și mă bat peste obraji, se înverșunează cu toții după mine. **Dumnezeu** mă lasă la bunul plac al celor **nelegiuți** și mă aruncă în mâinile celor **răi**.

Eram liniștit și m-a scuturat, m-a apucat de ceafă și m-a zdrobit, a tras asupra mea ca într-o **țintă**.

Săgețile Lui mă înconjoară din toate părțile.

El Îmi străpunge **rărunchii** fără milă, îmi varsă **fierea** pe pământ, mă frânge bucăți, bucăți, Se aruncă asupra mea ca un **războinic**.

Mi-am cusut un **sac** pe piele și mi-am prăvălit **capul** în țărână.

Plânsul mi-a înroșit fața și **umbra morții** este pe pleoapele mele.

Totuși n-am făcut nicio **nelegiuire** și **rugăciunea** mea totdeauna a fost curată.

Pământule, nu-mi acoperi sângele, și **vaietele** mele să n-aibă marginii!

Chiar acum **martorul** meu este în cer, **apărătorul** meu este în locurile înalte.

Prietenii mei râd de mine, dar eu mă rog lui **Dumnezeu**, cu lacrimi, să facă dreptate **omului** înaintea lui **Dumnezeu** și **fiului omului** împotriva prietenilor lui.

Căci **numărul anilor** mei se apropie de sfârșit și mă voi duce pe o **cărare** de unde nu mă voi mai întoarce.

CAP. 17

Mi se pierde **sufierea**, mi se sting **zilele**, mă așteaptă mormântul.

Sunt înconjurat de **batjocoritori**, și **ochiul** meu trebuie să privească spre ocările lor.

Pune-Te singur **zălog** pentru mine înaintea Ta; altfel, cine ar putea răspunde pentru mine?

Căci le-ai încuiat inima în fața **priceperii**. De aceea nici nu-i vei lăsa să biruiască.

Cine dă pe **prieteni** să fie prădați, **copiilor** aceluia li se vor topi ochii.

M-a făcut de **basmul** oamenilor și ca unul pe care-l scuipi în față!

Ochiul mi se întunecă de durere; toate **mădularele** mele sunt ca o umbră.

Oamenii fără prihană sunt înmărmuriți de aceasta, și cel **nevinovat** se răscoală împotriva celui nelegiuit.

Cel fără prihană rămâne totuși tare pe **calea** lui, cel cu **mâinile curate** se întărește tot mai mult.

Dar voi, toți, întoarceți-vă, veniți iarăși cu cuvântările voastre, și vă voi arăta că între voi niciunul nu e înțelept.

Ce! Mi s-au dus **zilele**, mi s-au nimicit **planurile**, planurile acelea făcute cu atâta iubire în inima mea... Și ei mai spun că **noaptea** este zi, că se apropie lumina, când **întunericul** a și venit!

Când **Locuința morților** o aștept ca locuință, când în **întuneric** îmi voi înălța culcușul; când strig **gropii**: ‘Tu ești tatăl meu!’ Și **viermilor**: ‘Voi sunteți mama și sora mea!’ Unde mai este atunci **nădejdea** mea? Și cine mai poate vedea nădejdea mea? Ea se va coborî cu mine la porțile Locuinței morților, când vom merge împreună să ne odihnim în țărână.”

CAP. 18

A doua cuvântare a lui Bildad

Bildad din Șuah a luat cuvântul și a zis:

„Când vei pune capăt acestor **cuvântări**? Vino-ți în minți, și apoi vom vorbi.

Pentru ce ne socotești atât de **dobitoci**? Pentru ce ne privești ca pe niște **vite**?

Oare pentru tine, care te sfâșii în **mânia ta**, s-ajungă pustiu pământul și să se strămute stâncile din locul lor? Da, lumina celui rău se va stinge și **flacăra** din focul lui nu va mai străluci.

Se va întuneca lumina în cortul lui și se va stinge candela deasupra lui.

Pașii lui cei puternici se vor strâmta; și, cu toate opintirile lui, va cădea.

Căci calcă cu **picioarele** pe laț și umblă prin ochiuri de rețea; este prins în cursă de călcâi și **lațul** pune stăpânire pe el; **capcana** în care se prinde este ascunsă în pământ și prinzătoarea îi stă pe cărare. De jur împrejur îl apucă **spaima** și-l urmărește pas cu pas.

Foamea îi mănâncă puterile, **nenorocirea** este alături de el.

Mădularele îi sunt mistuite unul după altul, mădularele îi sunt mâncate de întâiul născut al morții.

Este smuls din **cortul** lui, unde se credea la adăpost, și este târât spre **împăratul spaimelor**.

Nimeni din ai lui nu locuiește în cortul lui, **pucioasă** este presărată pe locuința lui.

Jos i se usucă rădăcinile; sus îi sunt **ramurile** tăiate.

Îi piere pomenirea de pe pământ, **numele** lui nu mai este pe uliță.

Este împins din lumină în **întuneric** și este izgonit din lume.

Nu lasă nici **moștenitori**, nici **sămânță** în poporul său, nicio **rămășiță** vie în locurile în care locuia.

Neamurile care vor veni se vor uimi de **prăpădirea** lui, și neamul de acum va fi cuprins de groază.

Aceasta este soarta celui **rău**, aceasta este soarta celui ce nu cunoaște pe **Dumnezeu**.”

CAP. 19

Răspunsul lui Iov

Iov a luat cuvântul și a zis:

„Până când îmi veți întrista sufletul și mă veți zdrobi cu cuvântările voastre?
Iată că de zece ori m-ați batjocorit. Nu vă este rușine să vă purtați așa?

Dacă am păcătuit cu adevărat, numai eu sunt răspunzător de aceasta.
Credeți că mă puteți lua de sus? Credeți că mi-ați dovedit că sunt vinovat?
Atunci, să știți că Dumnezeu mă urmărește și mă învelește cu lațul Lui.

Iată, țip de silnicie, și nimeni nu răspunde; cer dreptate, și dreptate nu este!
Mi-a tăiat orice ieșire și nu pot trece; a răspândit întuneric pe cărările mele.
M-a despuiat de slava mea, mi-a luat cununa de pe cap, m-a zdrobit din toate părțile și pier, mi-a smuls nădejdea ca pe un copac.

S-a aprint de mânie împotriva mea, S-a purtat cu mine ca și cu un vrăjmaș.
Oștile Lui au pornit deodată înainte, și-au croit drum până la mine și au tăbărât în jurul cortului meu.

A depărtat pe frații mei de la mine, și prietenii mei s-au înstrăinat de mine.
Rudele mele m-au părăsit, și cei mai de aproape ai mei m-au uitat.
Casnicii mei și slugile mele mă privesc ca pe un străin, în ochii lor sunt un necunoscut.
Chem pe robul meu, și nu răspunde; îl rog cu gura mea, și degeaba.

Suflarea mea a ajuns nesuferită nevestei mele și duhoarea mea a ajuns nesuferită fiilor mamei mele. Până și copiii mă disprețuiesc: dacă mă scol, ei mă ocărăsc.
Aceia în care mă încredeam mă urăsc, aceia pe care îi iubeam s-au întors împotriva mea.
Oasele mi se țin de piele și de carne; nu mi-a mai rămas decât pielea de pe dinți.

Fie-vă milă, fie-vă milă de mine, prietenii mei! Căci mâna lui Dumnezeu m-a lovit.
De ce mă urmăriți ca Dumnezeu? Și nu vă mai săturați de carnea mea?
O! Aș vrea ca vorbele mele să fie scrise, să fie scrise într-o carte; aș vrea să fie săpate cu un priboi de fier și cu plumb în stâncă pe vecie...

Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ.
Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu.
Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia.
Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu.

Atunci veți zice: 'Pentru ce-l urmăream noi?'
Căci dreptatea pricinii mele va fi cunoscută.
Temeți-vă de sabie, căci pedepsele date cu sabia sunt grozave!
Și să știți că este o judecată."

CAP. 20

A doua cuvântare a lui Țofar

Țofar din Naama a luat cuvântul și a zis:

„Gândurile mele mă silesc să răspund, și frământarea mea nu-mi dă pace.

Am auzit mustrări care mă umplu de rușine, și, din adâncul minții mele, duhul mă face să răspund.

Nu știi tu că de mult de tot, de când a fost așezat omul pe pământ, biruința celor răi a fost scurtă și bucuria nelegiuitului, numai de o clipă?

Chiar dacă s-ar înălța până la ceruri și capul i-ar ajunge până la nori, va pieri pentru totdeauna, ca murdăria lui, și cei ce-l vedeau vor zice: ‘Unde este?’

Va zbura ca un vis și nu-l vor mai găsi; va pieri ca o vedenie de noapte.

Ochiul care-l privea nu-l va mai privi, locul în care locuia nu-l va mai zări.

Peste fiii lui vor năvăli cei săraci, și mâinile lui vor da înapoi ce a răpit cu sila.

Oasele lui, pline de vлага tinereții, își vor avea culcușul cu el în țărână.

Dulce era răul în gura lui.

Îl ascundea sub limbă, îl mesteca întruna și nu-l lăsa; îl ținea în cerul gurii, dar hrana lui se va preface în măruntaiele lui, va ajunge în trupul lui o otravă de aspidă.

Bogățiile înghițite le va vărsa, Dumnezeu le va scoate din pânțelele lui.

Otravă de aspidă a supt, și de aceea limba năpârcii îl va ucide.

Nu-și va mai plimba privirile peste pâraiele și râurile de miere și de lapte, va da înapoi ce a câștigat și nu va mai trage folos din câștig; va da înapoi tot ce a luat și nu se va mai bucura de el, căci a asuprit pe săraci și i-a lăsat să piară, a dărâmat case și nu le-a zidit la loc.

Lăcomia lui n-a cunoscut marginii, dar nu va scăpa ce are mai scump.

Nimic nu scapă de lăcomia lui, dar bunăstarea lui nu va ține.

În mijlocul belșugului va fi în nevoie; mâna tuturor ticăloșilor se va ridica asupra lui.

Și iată, ca să-i umple pânțelele, Dumnezeu va trimite peste el focul mâniei Lui și-l va sătura cu o ploaie de săgeți. Dacă va scăpa de armele de fier, îl va străpunge arcu de aramă.

Își smulge din trup săgeata, care scânteiază la ieșirea din fierea lui, și îl apucă spaimetele morții.

Toate nenorocirile sunt păstrate pentru comorile lui; va fi mistuit de un foc pe care nu-l va aprinde omul, și ce va mai rămâne în cortul lui va fi ars de foc.

Cerurile îi vor dezveli fărădelegea, și pământul se va ridica împotriva lui.

Veniturile casei lui se vor pierde, vor pieri în ziua mâniei lui Dumnezeu.

Aceasta este soarta pe care o păstrează Dumnezeu celui rău, aceasta este moștenirea pe care i-o hotărăște Dumnezeu.”

CAP. 21

Răspunsul lui Iov

Iov a luat cuvântul și a zis:

„Ascultați, ascultați cuvintele mele, dați-mi măcar această mângâiere.

Lăsați-mă să vorbesc, vă rog, și, după ce voi vorbi, veți putea să vă bateți joc.

Oare împotriva unui **om** se îndreaptă plângerea mea? Și pentru ce n-aș fi nerăbdător?

Priviți-mă, mirați-vă și puneți mâna la gură.

Când mă gândesc, mă însăpăimânt și un tremur îmi apucă tot trupul:

Pentru ce trăiesc **cei răi**? Pentru ce îi vezi îmbătrânind și sporind în putere?

Sămânța lor se întărește cu ei și în fața lor, **odraslele** lor propășesc sub ochii lor.

În **casele** lor domnește pacea, fără umbră de frică; **nuiaua** lui Dumnezeu nu vine să-i lovească.

Taurii lor sunt plini de vlagă și prăsitori, **juncanele** lor zămislesc și nu leapădă.

Își lasă copiii să se împrăștie ca niște oi, și copiii se zbenguie în jurul lor.

Cântă cu sunet de **tobă** și de **harpă**, se desfătează cu sunete de caval.

Își petrec **zilele** în fericire și se coboară într-o clipă în **Locuința morților**.

Și totuși ziceau lui **Dumnezeu**: ‘Pleacă de la noi. Nu voim să cunoaștem **căile Tale**.

Ce este **Cel Atotputernic**, ca să-l slujim? Ce vom câștiga dacă-l vom înălța **rugăciuni**?’

Ce, nu sunt ei în stăpânirea **fericirii**? – Departe de mine **sfatul** celor răi! –

Dar de multe ori se întâmplă să li se stingă **candela**, să vină sărăcia peste ei, să le dea și lor Dumnezeu partea lor de **dureri** în mânia Lui, să fie ca **paiul** luat de vânt, ca **pleava** luată de vârtej?

Veți zice că pentru **fiii Săi** păstrează Dumnezeu pedeapsa.

Dar pe el, pe **nelegiuit**, ar trebui să-l pedepsească **Dumnezeu**, ca să simtă; el ar trebui să-și vadă nimicirea, el ar trebui să bea mânia Celui Atotputernic.

Căci ce-i pasă lui ce va fi de **casa** lui după el, când numărul lunilor i s-a împlinit?

Oare pe **Dumnezeu** Îl vom învăța minte, pe **El**, care cârmuiește **duhurile cerești**?

Unul moare în mijlocul **propășirii**, **păcii** și **fericirii**, cu coapsele încărcate de grăsime și măduva oaselor plină de suc.

Altul moare cu amărăciunea în **suflet**, fără să se fi bucurat de vreo fericire, și amândoi adorm în țărână, amândoi sunt mâncați de viermi.

Știu eu bine care sunt **gândurile** voastre, ce **judcăți** nedrepte roștiți asupra mea.

Voi ziceți: ‘Unde este **casa** apăsătorului? Unde este **cortul** în care locuiau nelegiuiții?’

Dar, ce, n-ați întrebat pe **călători** și nu știți ce istorisesc ei?

Cum, în ziua nenorocirii, cel **rău** este cruțat și, în ziua mâniei, el scapă.

Cine îl mustră în față pentru purtarea lui? Cine îi răsplătește tot ce a făcut?

Este dus la groapă și i se pune **o strajă** la mormânt.

Bulgării din vale îi sunt mai ușori, căci toți **oamenii** merg după el și o mulțime îi merge înainte.

Pentru ce dar îmi dați mângâieri deșarte?
Ce mai rămâne din răspunsurile voastre decât **viclenie**?”

CAP. 22

A treia cuvântare a lui Elifaz

Elifaz din Teman a luat cuvântul și a zis:

„Poate un om să aducă vreun folos lui **Dumnezeu**?

Nu, ci **înțeleptul** nu-și folosește decât lui.

Dacă ești **fără prihană**, are **Cel Atotputernic** vreun folos?

Și dacă trăiești fără vină, ce va câștiga **El**?

Pentru **evlavia** ta te pedepsește **El** oare și intră la judecată cu tine?

Nu-i mare **răutatea** ta? Și **fărădelegile** tale, fără număr?

Luai fără pricină **zăloage** de la frații tăi, lasai fără **haine** pe cei goi.

Nu dădeai **apă** omului însetat, nu voiai să dai **pâine** omului flămând.

Tara era a ta fiindcă erai mai tare, te așezai în ea fiindcă erai cu vază.

Dădeai afară pe **văduve** cu mâinile goale și brațele **orfanilor** le frângeai.

Pentru aceea ești înconjurat de **curse** și te-a apucat **groaza** dintr-odată.

Nu vezi dar acest **întuneric**, aceste **ape multe** care te năpădesc?

Nu este **Dumnezeu** sus în ceruri? Privește vârful **stelelor**. Ce înalt este!

Și tu zici: ‘Ce știe **Dumnezeu**? Poate să judece **El** prin întunericul de nori?’

Îl înfășoară **norii**, nu vede nimic, **bolta cerească** abia dacă o străbate!’

Ce, vrei s-apuci pe **calea străveche**, pe care au urmat-o cei nelegiuți, care au fost luați înainte de vreme și au ținut cât ține un **pârâu** care se scurge?

Ei ziceau lui **Dumnezeu**: ‘Pleacă de la noi! Ce ne poate face **Cel Atotputernic**?’

Și totuși **Dumnezeu** le umpluse **casele** de bunătăți. – Departe de mine **sfatul celor răi**! –

Cei **fără prihană** vor fi **martori** ai căderii lor și se vor bucura, cel **nevinovat** va râde de ei și va zice: ‘Iată pe **potrivnicii** noștri nimiciți! Iată-le **bogățiile** arse de foc!’

Împrietenește-te dar cu **Dumnezeu**, și vei avea **pace**; te vei bucura astfel iarăși de **fericire**.

Primește **învățătură** din gura Lui și pune-ți la inimă **cuvintele Lui**.

Vei fi așezat iarăși la **locul tău** dacă te vei întoarce la **Cel Atotputernic**, dacă depărtezi **fărădelegea** din cortul tău.

Aruncă dar **aurul** în țărână, aruncă **aurul** din **Ofir** în prundul pâraielor!

Și atunci, **Cel Atotputernic** va fi aurul tău, argintul tău, bogăția ta.

Atunci, **Cel Atotputernic** va fi desfătarea ta, și îți vei ridica **fața spre Dumnezeu**.

Îl vei ruga, și te va asculta și îți vei putea împlini **juruințele**.

Pe ce vei pune **mâna** îți va izbuti, pe **cărrile** tale va străluci lumina.

Vină **smerirea**, tu te vei ruga pentru **ridicarea** ta: **Dumnezeu** ajută pe cel cu ochii plecați.

El va izbăvi chiar și pe cel **vinovat**, care își va datora scăparea curăției **mâinilor** tale.”